

Arrest

nr. 71 983 van 16 december 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 27 oktober 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 25 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VANDENBROECK loco advocaat K. HINNEKENS en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“ A. Feitenrelaas

U verklaart een Armeens staatsburger te zijn, van Armeense origine, en afkomstig uit Jerevan. Sinds vier jaar hebt u een relatie met S.A.(...) (O.V. X). U had een juwelenwinkel in het handelscentrum in Jerevan. In augustus 2010 kwamen twee onbekende personen uw winkel binnen.

Eén van hen stelde zich voor als S.(...). Ze bekeken uw juwelen en zeiden dat ze zouden terugkomen om u een voorstel te doen. Op 15 oktober 2010 reed u 's ochtends met uw wagen de parking van het handelscentrum op. S.(...) en een andere man kwamen naar u toe. Ze stapten bij u in de wagen. S.(...)

zei dat u voor hen valse diamanten moest verkopen. Toen u weigerde, bedreigde de andere man u met zijn wapen. Als u niet gehoorzaamde, zouden ze uw gezin vermoorden. U hoorde S.(...) bellen met een derde persoon van wie u vermoedde dat hij de opdrachtgever was. Daarna vertrokken ze. U raadpleegde onmiddellijk een advocaat. Nog dezelfde dag ging u samen met die advocaat naar het politiebureau in het dorp Zolakar in de provincie Gegharkunik om klacht in te dienen. U en uw vrouw verbleven daar in die periode bij uw tante. U wilde dat de politie jullie zou beschermen in het geval die mannen naar daar zouden komen. De politie beloofde uw zaak te onderzoeken en u op de hoogte te houden. Omdat u na vijf dagen nog niets had vernomen van de politie, keerde u samen met uw advocaat terug naar het politiebureau. U bleef buiten wachten en uw advocaat ging alleen naar binnen. Toen ze buitenkwam, zei ze u enkel dat er geen nieuws was. U vermoedde echter dat ze haar hadden gewaarschuwd om niets meer te ondernemen. Twee dagen later kwamen enkele politiemannen 's avonds naar het huis van uw tante. Ze namen u mee naar het bureau waar u geslagen werd. De politie eiste dat u uw klacht zou intrekken en de valse diamanten zou verkopen. De volgende dag 's avonds werd u vrijgelaten. U realiseerde zich dan dat de opdrachtgever van de mannen die u bedreigd hadden een machtige persoon was. U bleef nog enkele dagen in het dorp en daarna keerde u terug naar Jerevan. Toen u uw juwelen had opgehaald in uw winkel, werden ze op straat afgenomen door personen die voor die machtige man werkten. Ze zeiden dat ze de juwelen zouden bijhouden tot u ermee instemde om valse diamanten te verkopen. U bracht uw vrouw en haar zoontje T.(...) naar haar moeder. Zelf dook u onder bij vrienden. In januari 2011 werd uw schoonmoeder op straat bedreigd door onbekende personen. Uw vrouw werd telefonisch bedreigd in maart 2011. In mei 2011 bedreigden enkele personen uw vrouw op straat. Haar zoontje T.(...) was bij haar. De mannen waren gewapend en dreigden ermee hen te vermoorden als u niet zou gehoorzamen. Uw vrouw vertrok daarop naar Hrazdan waar ze verbleef bij enkele verre familieleden. U besloot dat het beter was dat uw vrouw het land zou verlaten en regelde haar reis. Begin juni 2011 vertrok ze samen met haar zoontje T.(...) naar België waar ze op 15 juni 2011 asiel aanvraag. Op 24 juni 2011 werd er op u geschoten toen u het huis van een vriend verliet.

Eén van de daders was S.(...) die u het voorstel had gedaan om de valse diamanten te verkopen. U kon ontkomen. Daarna besloot u om ook het land te verlaten. Op 10 juli 2011 vertrok u vanuit Jerevan met het vliegtuig naar Kiev, Oekraïne. Vandaaruit reisde u met de wagen verder naar België waar u aankwam op 15 juli 2011. U vroeg op dezelfde dag asiel aan. Begin 2010 had u ook problemen omwille van een stuk grond dat een tante u had geschonken. U vernam echter dat deze grond op naam van iemand anders geregistreerd stond en u diende klacht in bij de rechtbank. U verloor deze zaak. Later vermoedde u dat de personen die u valse diamanten wilden laten verkopen hier ook achter zaten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten voor: uw rijbewijs, uw militair boekje, een document met betrekking tot de registratie van uw onderneming, een document in verband met de betaling van uw belastingen, een attest van samenwoning, een convocatie van de rechtbank, en een attest van uw advocaat. Op 24/08/2011 heeft uw raadsman, Meester D.S.(...), nog kopies van enkele bladzijden uit uw Armeens paspoort per fax aan het Commissariaat-generaal toegestuurd.

B. Motivering

U verklaarde uw land van herkomst ontvlucht te zijn, omdat u en uw familieleden er bedreigd werden door enkele onbekende personen die wilden dat u voor hen valse diamanten zou verkopen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uw problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. U wordt niet bedreigd omwille van uw politieke of religieuze overtuiging, uw etnie, nationaliteit, of uw lidmaatschap van een sociale groep zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er aanwijzingen dat u omwille van één van de redenen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen. Uw vermoeden dat uw vervolger een machtig persoon is die invloed heeft bij de politie, kan eventueel wijzen op banden tussen politie en een invloedrijk persoon, maar wijst niet op een mogelijk gebrek aan bescherming omwille van uw politieke of religieuze overtuiging, uw etnie, nationaliteit, of uw lidmaatschap van een sociale groep zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Er moet ook vastgesteld worden dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen. Zo kon u het Commissariaat-generaal vooreerst onaannemelijk weinig informatie verschaffen met betrekking tot de identiteit en de motieven van uw vervolgers. U vermoedde dat de personen die u en uw familieleden bedreigd hebben en van wie u slechts één van hen bij de voornaam kende, in opdracht van iemand anders handelden. U beweerde dat deze opdrachtgever een machtige persoon

was. U bleek echter in het geheel niet te weten om wat voor iemand het ging. Zo kon u niet zeggen of deze opdrachtgever iemand uit de zakenwereld was dan wel of hij een officiële functie bekleedde (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 22/08/2011, p. 8). Verder vermoedde u ook dat dezelfde personen die u wilden dwingen om valse diamanten te verkopen uw grond hadden afgenomen, maar daar was u eigenlijk niet zeker van. U beweerde slechts dat ze u alles wilden afnemen, eerst uw grond en dan uw zaak. U kon evenwel niet zeggen om welke reden of met welke bedoeling ze dit dan wilden doen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 22/08/2011, p. 5). U hebt verder geen enkele poging ondernomen om zelf enige informatie te bekomen aangaande uw vervolgers. U verklaarde dat u op geen enkele manier meer over hen te weten kon komen als ze u zelf geen informatie gegeven hadden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 22/08/2011, p. 13), wat weinig overtuigend te noemen is. Gezien de ernst van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten, kan redelijkerwijs verwacht worden u toch minstens pogingen zou ondernemen om uit te zoeken wie die personen zijn voor wie u uw land ontvlucht bent en wat hun motieven zijn. Uw gebrek aan kennis aangaande uw vervolgers raakt aan de kern van uw asielaanvraag en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen bijgevolg ernstig.

Bovendien kan er op gewezen worden dat uw verklaringen betreffende uw beweerde vervolgingsfeiten enkele opmerkelijke tegenstrijdigheden bevatten met de verklaringen die hierover afgelegd werden door uw vrouw.

Zo verklaarde u dat u in de periode dat u ondergedoken was bij vrienden twee keer contact had met uw vrouw. Eén keer hadden jullie telefonisch contact met elkaar en een andere keer hebt u uw vrouw gezien in juni 2011 net vóór haar vertrek toen ze onderweg was naar de luchthaven. U voegde eraan toe dat u haar op de dag van jullie telefonisch contact ook kort ontmoet hebt. Die keer belde ze u op om af te spreken en jullie zagen elkaar op straat voor het huis van haar ouders. U stelde duidelijk dat dit de enige keren waren dat u haar in die periode gezien hebt (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 22/08/2011, p. 9-10). Uw vrouw stelde in strijd met uw verklaringen dat ze u in dezelfde periode heeft ontmoet bij uw vriend S.(...) thuis. Ze beweerde verder dat ze in die periode nooit rechtstreeks telefonisch contact met u had. Ze belde wel met uw vriend S.(...) of met zijn vrouw (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van S.A.(...), d.d. 15/07/2011, p. 11-12).

U verklaarde dat uw schoonmoeder op straat werd bedreigd in januari 2011 en dat uw vrouw telefonisch werd bedreigd in maart 2011 (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 22/08/2011, p. 9). Uw vrouw beweerde daarentegen dat ze in januari 2011 telefonisch werd bedreigd en dat haar moeder in maart 2011 op straat werd bedreigd (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van S.A.(...), d.d. 15/07/2011, p. 12-13).

Verder verklaarde u dat u na uw vrijlating geen contact meer hebt opgenomen met uw advocaat en dat uw advocaat dus niet op de hoogte was van uw arrestatie (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 22/08/2011, p. 11). Uw vrouw stelde echter dat u na uw vrijlating wel met uw advocaat contact had opgenomen en dat u haar kort had ingelicht over uw arrestatie (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van S.A.(...), d.d. 15/07/2011, 10-11).

Toen u met de hierboven aangehaalde tegenstrijdigheden geconfronteerd werd, bleef u telkens bij uw verklaringen en stelde u dat uw vrouw zich misschien vergist had (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 22/08/2011, p. 14-15), wat geen afdoende uitleg biedt voor de vastgestelde tegenstrijdigheden.

Tenslotte verklaarde u dat u ongeveer zes dagen na uw vrijlating, op 27 of 28 oktober 2010, naar Jerevan bent teruggekeerd. Uw vrouw bleef nog enkele weken bij uw tante in het dorp Zolakar. U bracht haar later naar haar moeder in Jerevan. U stelde herhaaldelijk dat het in december 2010 was dat u uw vrouw ging ophalen bij uw tante om haar naar haar moeder te brengen. U verduidelijkte zelfs dat u het zich goed herinnerde dat het in december was, omdat het enkele dagen voor Nieuwjaar was (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 22/08/2011, p. 8, 12, 16-17). Uw vrouw stelde daarentegen dat u haar al op 5 november 2010 naar haar moeder bracht (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van S.A.(...), d.d. 15/07/2011, p. 10). Toen u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, bleef u opnieuw bij uw verklaringen en stelde u dat uw vrouw zich misschien vergist had (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 22/08/2011, p. 16), wat de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opheft. Bovendien bleken ook uw eigen verklaringen hieromtrent niet helemaal coherent te zijn. Zo verklaarde u aanvankelijk dat u tien of vijftien dagen na uw vertrek bij uw tante nog een keer terugkeerde naar Zolakar waar uw vrouw toen nog verbleef (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 22/08/2011,

p. 12). Toen u later expliciet werd gevraagd of u na uw vertrek naar Jerevan nog bent teruggekeerd naar uw tante, beweerde u dat u enkel bent teruggekeerd om uw vrouw op te halen en haar naar haar moeder te brengen. Gezien uw eerdere verklaringen dat u uw vrouw pas in december 2010 naar haar moeder had gebracht, wees de interviewer u er vervolgens op dat u toch ook verklaard had tien of vijftien dagen na uw vertrek nog een keer teruggekeerd te zijn naar uw tante. Daarop antwoordde u opeens dat u het niet meer wist. U stelde dat het moeilijk was voor u om zich alles te herinneren (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 22/08/2011, p. 17-18), wat weinig overtuigend is. U herhaalde dat u in december 2010 naar uw tante bent gegaan (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 22/08/2011, p. 17).

Dergelijke tegenstrijdige en incoherente verklaringen aangaande aangaande feiten die toch betrekking hebben op de kern van jullie asielrelaas ondermijnen de algemene geloofwaardigheid van jullie verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vorm en van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Daarenboven dient er op gewezen te worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen aangaande uw illegale binnenkomst in de Europese Unie. U verklaarde dat u met de wagen vanuit Kiev, Oekraïne, naar België gereden bent. U wist niet via welk land u de Europese Unie bent binnengekomen en u hebt niets gemerkt van controles. U stelde dat u uw eigen Armeens paspoort aan de smokkelaars gegeven hebt, maar dat ze voor u een vals reispaspoort hebben gebruikt. U kon echter weinig informatie geven met betrekking tot de gegevens in dit reispaspoort. Zo kon u niet zeggen of uw eigen foto op het reispaspoort stond. Verder verklaarde u dat u de smokkelaars onder elkaar had horen praten over een zekere M.Y.(...) of M.A.(...). U veronderstelde daarom dat het valse reispaspoort op die naam was uitgereikt, maar daar was u helemaal niet zeker van. U wist niet welke nationaliteit in het reispaspoort vermeld stond. U bleek evenmin te weten of er al dan niet een visum in het reispaspoort was aangebracht. De smokkelaars hadden ook geen afspraken met u gemaakt wat u moest zeggen of doen in het geval er een individuele identiteitscontrole zou plaatsvinden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 22/08/2011, p. 6-7). Dergelijke verklaringen betreffende uw binnenkomst in de Europese Unie kunnen niet geloofwaardig genoemd worden. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de Europese Unie en de Schengenzone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden. Gelet op het grote risico dat u liep op een mogelijk individuele identiteitscontrole is het bijgevolg onwaarschijnlijk dat u hierop niet beter voorbereid zou zijn door de smokkelaars en kan redelijkerwijs verwacht worden dat u minstens op de hoogte zou zijn van de essentiële gegevens in de gebruikte reisdocumenten. Deze vaststelling van een gebrek aan geloofwaardigheid betreffende uw reisroute naar België is zwaarwichtig. Behalve dat de werkelijke omstandigheden van uw reis onbekend zijn, ontstaat hierdoor ook het vermoeden dat u uw Armeens paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over een eventueel door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De overige door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande argumentatie. Uw rijbewijs, uw militair boekje, het attest van samenwoning, het document met betrekking tot de registratie van uw onderneming, en het document in verband met de betaling van uw belastingen bevatten louter persoonsgegevens en gegevens over uw professionele bezigheden die hier niet in twijfel getrokken worden. Aan de kopies van enkele bladzijden uit uw Armeens paspoort kan geen enkele bewijswaarde gehecht worden, aangezien gekopieerde documenten gemakkelijk te vervalsen zijn. Hoe dan ook, het paspoort bevat enkel niet-betwiste persoonsgegevens. Het attest van uw advocaat is geen officieel document en heeft geen objectieve bewijswaarde. Bovendien kan nog worden opgemerkt dat om enige bewijskracht aan een document te ontnemen, het dient te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is. De convocatie van de rechtbank bevestigt slechts dat u als getuige werd opgeroepen in een

rechtszaak aangaande de eigendom van grond, maar uit dit document blijkt verder geen enkel verband met de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de motieven in het verzoekschrift dezelfde zijn als diegene die verzoekers partner aanhaalt (dossier nummer 81.971).

2.1. In een eerste middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: vluchtelingenverdrag) alsook de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Verzoeker beroept zich verder ook nog op een schending van de motiveringsplicht. Verzoeker brengt ook aan dat de motivatie van de bestreden beslissing onjuist en onvoldoende is. Verder zou de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) door het nemen van de beslissing een machtsmisbruik begaan. Ook heeft de commissaris-generaal nagelaten om de verschillende elementen van de gegronde vrees voor vervolging te onderzoeken.

Het artikel 48 van de vreemdelingenwet bevat slechts een verwijzing naar de internationale overeenkomsten die België binden en verzoeker bepaalt niet nader hoe dit artikel geschonden is. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Het opgeworpen artikel 48/2 vreemdelingenwet is niet geschonden is, daar dit artikel een loutere verwijzing bevat naar de artikelen 48/3 en 48/4.

Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Verzoeker kan dan ook niet louter stellen dat de commissaris-generaal machtsmisbruik begaat. Verzoeker dient deze ernstige beschuldiging te ondersteunen met concrete argumenten en blijft hier in gebreke.

De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991), heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777).

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Verzoeker stelt dat hij zich met behulp van een advocaat tot de overheid heeft gewend teneinde niet illegaal te moeten handelen. Hij zou dus vervolgd worden omdat hij heeft gepoogd de rechtstaat te belijden. Het begrip “democratische rechtstaat” zou een wezenlijk begrip zijn dat zelfs de andere

fundamentele rechten schraagt. Verzoeker meent dat het ijveren voor dit beginsel onder de toepassing van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag en de rechtsregelen die dit verdrag in België toepassen valt, daar de rechten vervat in de mensenrechtenverdragen en meer bepaald diegenen die daar de basis zelve van vormen immers de essentie van dit verdrag vormen. Uit de preambule van het EVRM volgt reeds dat verzoeker recht heeft op effectieve rechtsbescherming. Verzoeker meent verder dat het algemene beginsel van de rechtstaat dient gerespecteerd te worden omdat dit geacht wordt te behoren tot het EVRM zelf en het fundament vormt van elk mogelijk recht in dit verdrag. Verzoeker geeft vervolgens de omschrijving van "daden van vervolging" zoals dit opgenomen is in artikel 1 van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, alsook de omschrijving van het begrip "behoren tot een bepaalde sociale groep". Verzoeker wijst er ook op dat de Raad van State geoordeeld heeft dat de vervolgingen niet noodzakelijk moeten uitgaan van de nationale overheid. Bovendien zou volgens verzoeker geen enkel motief worden gegeven in de bestreden beslissing daar de feiten nergens geapprecieerd worden in het licht van het vluchtelingenstatuut zelve.

Artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling heeft geen directe werking. Artikel 48/3 van de vreemdelingenwet verwijst echter uitdrukkelijk naar dit artikel en neemt het op in de Belgische rechtsorde. In het kader van de toetsing van dit artikel en de materiële motiveringsplicht wordt ook artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling onderzocht. Het artikel 48/3 § 3 van de vreemdelingenwet stelt duidelijk dat er een verband moet zijn tussen de daden van vervolging en de gronden van vervolging. De gronden van vervolging zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep en politieke overtuiging. Verzoeker dient dus aannemelijk te maken dat de vervolgingen die hij zou vrezen in zijn land van herkomst een verband hebben met één van deze criteria. Volgens verzoekers relaas zouden hij en zijn familie uit hun land van herkomst gevlucht zijn omdat hij weigerde valse diamanten te verkopen en zij daardoor bedreigd werden. De Raad is van mening dat dit duidelijk geen verband houdt met verzoekers ras, godsdienst, nationaliteit of politieke overtuiging. In zijn verzoekschrift haalt verzoeker expliciet het begrip "behoren tot een bepaalde sociale groep" aan, maar hij overtuigt niet dat de mensen die in zijn land van herkomst pogen "de rechtstaat te belijden" een bepaalde sociale groep vormen.

Omdat verzoekers problemen dus duidelijk geen verband hebben met één van de vijf gronden van vervolging is het niet nodig om deze problemen verder te onderzoeken in het kader van het vluchtelingenstatuut zelve.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag alsook de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich verder ook nog op een schending van de motiveringsplicht.

Verzoeker brengt ook aan dat de motivatie van de bestreden beslissing onjuist en onvoldoende is. Verder zou de commissaris-generaal door het nemen van de beslissing een machtsmisbruik begaan. Ook heeft de commissaris-generaal nagelaten om de verschillende elementen van de gegronde vrees voor vervolging te onderzoeken. De commissaris-generaal zou ook een manifeste beoordelingsfout begaan en het principe van de goede administratie schenden alsmede het principe dat elke administratieve overheid gehouden is te oordelen met kennis van alle elementen van de zaak en met het naleven van de zorgvuldigheidsplicht.

Wat betreft de schending van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag en artikel 62 van de vreemdelingenwet evenals het begaan van machtsmisbruik verwijst de Raad naar hetgeen in dit arrest bij de bespreking van het eerste middel reeds gesteld is.

Zoals hoger ook reeds vermeld moet de uiteenzetting van een middel zowel een rechtsregel of rechtsbeginsel bevatten als een beschrijving van hoe de bestreden beslissing deze zou schenden. Verzoeker kan dus ook niet dienstig de schending van het "principe van goede administratie" aanbrengen zonder dit concreet te beargumenteren.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 22 augustus 2011 op het Commissariaat-generaal werd gehoord en dat verzoekers partner ,S.A.(...), op 15 juli 2011 op het Commissariaat-generaal gehoord werd, waarbij zij de mogelijkheid kregen om hun asielmotieven

omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor waren zij in het gezelschap van een tolk die het Armeens machtig is en verzoekster was tevens vergezeld door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op de verslagen van dit gehoor. De Commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld. Er kan tevens niet gesteld worden dat de commissaris-generaal heeft geoordeeld zonder kennis te hebben van alle elementen van de zaak.

Verzoeker citeert het artikel 48/4 van de vreemdelingenwet integraal en haalt weer de motiveringsplicht van artikel 62 van de vreemdelingenwet, en artikels 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aan. Ook hier blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker weet wat de motieven van de bestreden beslissing zijn, zodat aan de formele motiveringsplicht is voldaan. Weer heeft verzoeker commentaar op de inhoud van de motivering en de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. Het middel wordt vanuit dit oogpunt onderzocht.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing vergeet dat verzoeker zich tot een advocaat gewend heeft om rechtsbescherming te krijgen. Verzoeker meent dat men niet kan verwachten dat hij zelf meer kan uitrichten en meer te weten komen dan een advocaat die ter zake is aangesteld. Waar hem verweten wordt dat hij geen poging ondernomen heeft om meer te weten te komen over degene die verzoeker de valse diamanten wilde laten verkopen, stelt verzoeker dat het logisch overkomt dat iemand die dergelijke feiten pleegt, zo weinig mogelijk mee te koop zal lopen met gegevens over zichzelf en zijn opdrachtgever. Verzoeker meent dan ook dat de bestreden beslissing op dit punt niet gemotiveerd kan zijn.

De Raad meent dat aangezien de vrees die verzoekers hebben gebaseerd is op het feit dat personen van verzoeker eisten dat hij valse diamanten voor hen zou verkopen, wat verzoeker weigerde, en dat deze personen voor een machtig man werkten, er van verzoeker verwacht kan worden om enige inspanning te leveren om te weten te komen wie er achter deze vervolging die hij vreest zit.

De bestreden beslissing stelt: *“(...)Zo kon u het Commissariaat-generaal vooreerst onaannemelijk weinig informatie verschaffen met betrekking tot de identiteit en de motieven van uw vervolgers. U vermoedde dat de personen die u en uw familieleden bedreigd hebben en van wie u slechts één van hen bij de voornaam kende, in opdracht van iemand anders handelden. U beweerde dat deze opdrachtgever een machtige persoon was. U bleek echter in het geheel niet te weten om wat voor iemand het ging. Zo kon u niet zeggen of deze opdrachtgever iemand uit de zakenwereld was dan wel of hij een officiële functie bekleedde (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 22/08/2011, p. 8). Verder vermoedde u ook dat dezelfde personen die u wilden dwingen om valse diamanten te verkopen uw grond hadden afgenomen, maar daar was u eigenlijk niet zeker van. U beweerde slechts dat ze u alles wilden afnemen, eerst uw grond en dan uw zaak. U kon evenwel niet zeggen om welke reden of met welke bedoeling ze dit dan wilden doen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 22/08/2011, p. 5). U hebt verder geen enkele poging ondernomen om zelf enige informatie te bekomen aangaande uw vervolgers. U verklaarde dat u op geen enkele manier meer over hen te weten kon komen als ze u zelf geen informatie gegeven hadden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 22/08/2011, p. 13), wat weinig overtuigend te noemen is. Gezien de ernst van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten, kan redelijkerwijs verwacht worden u toch minstens pogingen zou ondernemen om uit te zoeken wie die personen zijn voor wie u uw land ontvlucht bent en wat hun motieven zijn. Uw gebrek aan kennis aangaande uw vervolgers raakt aan de kern van uw asielrelaas en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen bijgevolg ernstig.(...)”*

De Raad meent dat dit motief duidelijk is en dat het louter stellen dat personen die dergelijke feiten plegen hier niet mee te koop lopen niet voldoende is om deze vaststellingen te weerleggen. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS, nr. 163.364 van 10 oktober 2006).

In casu merkt de Raad op dat de reden dat verzoeker geen verdere informatie heeft met betrekking tot zijn problemen is dat hij geen enkele moeite heeft gedaan om hierover meer te weten te komen (gehoor

van verzoeker op het Commissariaat-generaal p. 3). Hij kan zich dan ook niet dienstig steunen op het feit dat personen die illegale activiteiten beoefenen hier niet mee te koop lopen.

Waar de bestreden beslissing de tegenstrijdigheden aanhaalt tussen de verklaringen van verzoeker en zijn partner, stellen verzoeker dat er vergeten wordt dat zij enerzijds elkaar niet direct van de gebeurtenissen op de hoogte hebben gebracht en anderzijds, dat zij elkaar over sommige gebeurtenissen slechts zeer kort gesproken hebben. Voornamelijk verzoeker was in de periode van de gebeurtenissen zeer gestresseerd en er kunnen zeker nog naweeën zijn die het afleggen van een performant gehoor in gedrang kunnen brengen. Dit kan volgens verzoeker tot gevolg hebben dat men zaken als datering kan vergeten in die zin dat men data kan vergeten, zonder dat dit evenwel aan de essentie van de gebeurtenissen afbreuk doet. Verder hield verzoekers partner zich niet bezig met de winkel en werd zij aanvankelijk niet op de hoogte gebracht. Ook leefden verzoeker en zijn partner reeds apart sinds 15 oktober 2010. Ook wijst verzoeker erop dat zijn partner een ernstige vorm van diabetes heeft, hetgeen niet bevorderlijk is voor het geheugen. Verzoeker diende ook ondergedoken te leven, zijn partner bracht hem dus onrechtstreeks en zonder details op de hoogte van haar wedervaren. Gelet op deze factoren beantwoordde verzoeker en zijn partner vragen, over zaken die ze niet persoonlijk hebben meegemaakt, op basis van logische veronderstellingen van wet er moet gebeurd zijn.

De Raad meent dat aangezien verzoeker en zijn partner zich beiden baseren op dezelfde motieven om hun land van herkomst te verlaten er minstens van hen verwacht kan worden dat de inhoud van hun relaas overeenkomt. *In casu* heeft de commissaris-generaal opgemerkt dat er tussen de verklaringen van verzoeker en zijn partner een hele reeks tegenstrijdigheden te vinden zijn. De Raad vindt verzoekers verklaring dat zij vragen hebben moeten beantwoorden over gebeurtenissen die zij niet persoonlijk meegemaakt hebben niet overtuigend. Aangezien deze gebeurtenissen hebben geleid tot hun vlucht kan verwacht worden dat zij elkaar hier zeker van op de hoogte houden.

Elk interview brengt stress met zich mee en feiten van vervolging kunnen tot stress leiden, maar verzoeker toont niet aan dat dit het hem niet mogelijk maakte op effectieve wijze deel te nemen aan zijn interview. Dit blijkt ook niet uit het gehoorverslag. De commissaris-generaal neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die hem werden aangereikt door de asielzoeker. Van verzoekende partijen kan dan ook worden verwacht dat zij, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van hun asielaanvraag, de feiten die de aanleiding waren voor hun vlucht op een geloofwaardige en coherente manier zouden kunnen weergeven aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van hun asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de asielzoekers aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève en/of tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Dat verzoekers partner geheugenproblemen zou hebben omdat zij een ernstige vorm van diabetes heeft is een loutere bewering. Verzoeker noch zijn partner hebben in het kader van hun gehoor vermeld dat zij geheugenproblemen zou hebben omwille van haar diabetes. Verder brengt verzoeker ook geen informatie aan waaruit blijkt dat zijn partner last heeft van geheugenproblemen gelinkt aan haar diabetes.

Verzoeker stelt verder dat de kwestie van waar en wanneer men elkaar ziet voor hem en zijn partner in deze periode van angst niet als iets wezenlijks werd ervaren. Verder meent verzoeker dat het niet vermelden van een feit in een fase van de procedure niet van dien aard is een weigeringsbeslissing te verantwoorden (RvSt. 79.015 van 2 maart 1999, in de zaken 57.498/ VII 17.575 en 57.968/ VII 17.576). Het feit dat verzoeker een completer relaas geleverd heeft lopende het dringende beroep zelfs in zake essentiële zaken, betekent niet dat er een tegenstelling is met het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker meent dat deze rechtspraak ook geldt ten aanzien van het gehoor van partners, in een zelfde fase van de procedure.

Verweerder stelt in de verweernota: "(...)Verweerder wijst erop dat het vergelijken van verklaringen afgelegd door levenspartners die zich beroepen op dezelfde feiten een nuttige methode is om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. Immers, van partners die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven kan in alle redelijkheid worden verwacht dat zij eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas, zoals deze met betrekking tot dewelke de tegenstrijdigheden worden vastgesteld(...)" De Raad schaart zich achter dit motief.

Daargelaten de vraag of het vergelijkbare zaken betreft, wijst de Raad er op dat de Raad van State een administratief rechtscollege is waarvan de uitspraken geen precedentswaarde hebben. Verder is het ook zo dat de bestreden beslissing gebaseerd is op een geheel van motieven die misschien elk afzonderlijk de bestreden beslissing niet kunnen dragen, maar die in samen lezing wel voldoende draagkrachtig zijn.

Verzoeker meent dat de vraag of verzoekers partner telefonisch contact had met hem eigenlijk dient te worden begrepen als een algemene vraag. In die zin heeft ze dan ook zeer algemeen geantwoord dat er geen rechtstreeks telefonisch contact was door haar, hetgeen strookt met de werkelijkheid. Verzoeker vindt het niet uitzonderlijk wanneer men dan twee keer telefonisch contact heeft, dat men de uitzondering op de regel vergeet en vergeet te vermelden. Hier zou de uitzondering de regel bevestigen.

De Raad meent dat aangezien verzoeker zijn partner sinds het begin van verzoekers problemen niet meer op dezelfde plaats verbleven en zij elkaar bijna niet zagen of spraken, deze zeldzame telefoongesprekken hun goed zouden moeten bijblijven. De Raad vindt het dan ook niet aannemelijk dat verzoekers de uitzondering zouden vergeten en vergeten te vermelden. van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS, nr. 163.364 van 10 oktober 2006).

De ontmoeting net bij het vertrek werd door verzoekers partner niet genomen als zijnde een ontmoeting tot vertrek, maar zij rekende deze ontmoeting bij het vertrek zelve. De verklaringen vullen elkaar dus aan volgens verzoeker. Verzoeker zelf was de ontmoetingen bij S.(...) blijkbaar vergeten.

De Raad is van mening dat verzoeker hier een gekunstelde *post factum* verklaring probeert te geven voor de door de commissaris-generaal aangehaalde tegenstrijdigheden, maar hij slaagt er niet in om te overtuigen.

Omdat verzoeker en zijn partner elkaar dus maar heel vluchtig spraken over de gebeurtenissen is het niet onlogisch dat verzoeker zich vergist heeft over de data waarop zijn partner en haar moeder zouden bedreigd zijn. De vluchtige gesprekken zijn ook de reden dat verzoekers partner zich vergist in verband met het al dan niet contacteren van een advocaat na verzoekers arrestatie.

Het louter toegeven dat men zich vergist is niet van dien aard om de aangehaalde incoherenties op te heffen.

Waar de bestreden beslissing tegenstrijdigheden aanhaalt met betrekking het tijdstip dat verzoekers partner bij haar moeder en verzoekers tante heeft verbleven, stelt verzoeker dat het een tante betrof die de rol van moeder vervulde voor verzoeker.

De Raad ziet niet in hoe dat de verklaring dat deze tante als een moeder fungeerde voor verzoeker, de motieven die de bestreden beslissing bevat in deze kwestie kan weerleggen. De bestreden beslissing stelt: "(...)Tenslotte verklaarde u dat u ongeveer zes dagen na uw vrijlating, op 27 of 28 oktober 2010, naar Jerevan bent teruggekeerd. Uw vrouw bleef nog enkele weken bij uw tante in het dorp Zolakar. U bracht haar later naar haar moeder in Jerevan. U stelde herhaaldelijk dat het in december 2010 was dat u uw vrouw ging ophalen bij uw tante om haar naar haar moeder te brengen. U verduidelijkte zelfs dat u het zich goed herinnerde dat het in december was, omdat het enkele dagen voor Nieuwjaar was (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 22/08/2011, p. 8, 12, 16-17). Uw vrouw stelde daarentegen dat u haar al op 5 november 2010 naar haar moeder bracht (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van S.A.(...), d.d. 15/07/2011, p. 10). Toen u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, bleef u opnieuw bij uw verklaringen en stelde u dat uw vrouw zich misschien vergist had (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 22/08/2011, p. 16), wat de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opheft. Bovendien bleken ook uw eigen verklaringen hieromtrent niet helemaal coherent te zijn. Zo verklaarde u aanvankelijk dat u tien of vijftien dagen na uw vertrek bij uw tante nog een keer terugkeerde naar Zolakar waar uw vrouw toen nog verbleef (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 22/08/2011, p. 12). Toen u later expliciet werd gevraagd of u na uw vertrek naar Jerevan nog bent teruggekeerd naar uw tante, beweerde u dat u enkel bent teruggekeerd om uw vrouw op te halen en haar naar haar moeder te brengen. Gezien uw eerdere verklaringen dat u uw vrouw pas in december 2010 naar haar moeder had gebracht, wees de interviewer u er vervolgens op dat u toch ook verklaard had tien of

vijftien dagen na uw vertrek nog een keer teruggekeerd te zijn naar uw tante. Daarop antwoordde u opeens dat u het niet meer wist. U stelde dat het moeilijk was voor u om zich alles te herinneren (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 22/08/2011, p. 17-18), wat weinig overtuigend is. U herhaalde dat u in december 2010 naar uw tante bent gegaan (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 22/08/2011, p. 17).(…)”. De Raad schaart zich achter dit motief.

Waar de bestreden beslissing zich vragen stelt met betrekking tot verzoekers reisweg, meent verzoeker dat de commissaris-generaal zich baseert op een aantal algemeenheden en er te sterk vanuit gaat dat er geen gaten zijn in het systeem van de grensbewaking of dat er mits betaling geen gaten gecreëerd kunnen worden. Verzoeker meent evenwel dat algemene feiten niet kunnen dienen tot verwerping van concrete feiten en dat verwijzen naar algemeenheden niet volstaat om een beslissing te schragen. Het is juist het werk van de passeur om mensen de grens over te helpen. Volgens verzoeker is het vluchtelingenverdrag een internationaal instrument met humanitaire doelstellingen dat een soepele interpretatie en evenwichtige verdeling van de bewijslast vergt. Zelfs onjuiste verklaringen zouden niet leiden tot ongegrondheid. De beslissing geeft niet aan welke afspraken er nuttig zouden kunnen zijn indien zich een ongeluk voordeed en ze gepakt zouden worden. Verzoeker meent dat het voor iemand zonder papieren toch kennelijk zinloos lijkt om enig verhaal voor te bereiden. Verzoeker had op voorhand geen inzicht in de risico's die hij zou lopen. Verzoeker wijst er eveneens op dat de informatie waarnaar in de beslissing verwezen wordt niet verwijst naar een reisweg over land en dat de informatie niet van recente datum is. Verzoeker verwijst naar een arrest voor de Raad van State waaruit zou blijken dat argumenten met betrekking tot de reisweg niet determinerend kunnen zijn en dat geen bewijs kan worden gevraagd van de reis.

De Raad meent dat het motief met betrekking tot de reisweg een overtollig motief is.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Verzoeker stelt ten slotte nog dat de documenten die hij neerlegt wel degelijk relevant zijn. Hij heeft een attest van een advocaat, die deontologisch niet mag liegen. Dit attest zou dus niet mogen afgewezen worden omdat het geen officieel document zou zijn. Ook de oproeping nopens de zaak van de grond maakt een relevant deel van de feiten aannemelijk. Uit de oproeping voor een rechtbank zou verder nooit blijken dat een zaak te maken heeft met een onderliggende misdadige onderneming naar aanleiding waarvan de betwisting is gerezen daar waar in dergelijke zaak een oproeping als getuige niet

ongeloofwaardig is. Verzoeker meent dat in het Belgisch recht een dergelijke oproeping tot persoonlijke verschijning onder artikel 992 van het gerechtelijk wetboek zou vallen.

Wat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken betreft wijst de Raad er op dat dit behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad. Om bewijskracht aan een document te kunnen ontlenen dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is (RvS, beschikking nr. 7257, 14 juli 2011).

De brief van een advocaat uit het land van herkomst kan een bijkomend bewijs zijn van de door verzoeker aangehaalde feiten. Dergelijk document is echter op zich niet voldoende om het gebrek aan geloofwaardigheid van het relaas van een asielzoeker te herstellen. Deze brief geschreven op vraag van verzoeker heeft geen officieel karakter en geen bewijswaarde.

Wat de oproeping inzake de eigendom van grond betreft, merkt verweerder op dat dit deel van verzoekers asielrelaas in wezen niet in vraag werd gesteld. Ongeacht in welke hoedanigheid verzoeker voor de rechtbank werd opgeroepen, blijkt louter uit deze oproeping niet dat het geschil inzake een grondeigendom zou neerkomen op een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of op ernstige schade in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus. Verder verandert de verwijzing naar het artikel 992 van het gerechtelijk wetboek niets aan de bovenstaande appreciatie.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 verrechtvaardigen.

Het middel is niet gegrond.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,

mevr. S. QUINTENS

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. QUINTENS

G. de MOFFARTS